

Sniálvs táttur

Nú skal falla niður um stund,
viljið tær dømi trúgva:
Um hann Sniálv av Upplandi,
hagar skal frøðið snúgva.

*Há trummar í høll,
hermenn ríða,
jomfrú leikar í lundum
við tann edilmann*

2. Sniálvur býr á Upplondum,
hans líki kann ikki finnast,
so lystir hann at stríðast,
leika við streymin stinna.

3. So lystir honum at stríðast,
sum leika við streymin stinna;
hann er eingin í verðini,
Sniálv yvirvinnur.

4. Sniálvur býr á Upplondum,
hans líka man ei kann sjá;
so lystir hann at stríðast,
sum streymur leikar í á.

5. So lystir honum at stríðast,
sum streymur leikar í á,
hann er eingin í verðini,
Sniálv yvirgár.

6. Sniálvur gár for sína móður,
leitir við hana ráð:
“Hvar veitst tú so væna jomfrú,
mær er sómi at fá?”

7. Tað var hansara sæla móðir,
sló so upp í gleim:
“Mong er von á Upplondum;
tak tær eina av teim.”

8. “Hoyr tað, mín hin sæla móðir,
eggja mær ei tann harm;
hon er eingin á Upplondum,
sova kann í mín barm.

9. Hoyr tað, mín hin sæla móðir,
eggja mær ei tann kvíða;
hon er eingin á Upplondum,
ið svevur hjá míni síðu.”

10. Tað er hansara sæla móðir,
mælir av tungum inna:
“Hertugans dóttur í Brunsvík
ert tú ikki maður at vinna.

11. Hertugans dóttir í Brunsvík
føgur er hon sum sól;
so er at líta á jomfrúkinn,
sum droyri drýpur á snjó.

12. Hon ber ikki bleika brá
undir sínum gula hári,
heldur tann fagraða summarsól,
ið fagurt skín um várið.”

13. “Er hon so von og tekkilig,
sum tú sigur frá,
hagar skal eg streingja míni
bønarorðini á.

14. Er hon so von og tekkilig,
sum tú sigur til,
hagar streingi eg heiti mítt,
tað stendst hvat av, ið vil.”

15. So letur hann Sniálvur
síni skipini gera,
allar letur hann streingirnar
av reyðargulli vera.

16. Sniálvur letur snekkjur smíða
dreingir mundu gita,
av gulli vóru mastrarar,
av silvri vóru bitar.

17. Bræddir vóru brandar,
skorin var hvør stokk,
stavn og stýri av reyðargulli,
so var segl í topp.

18. Vindur hann upp síni silkisegl,
gulli vovin við rand,
strikar ei á bunka niður
fyr enn við Brunslan.

19. Vindur hann upp síni silkisegl,
fáir finnast slíkir,
strikar ei á bunka niður
fyr enn á Brunsvík.

20. Ein maður kom í høllina inn,
sigur øllum frá:
“Eg sá skip av havi koma,
seglini gul og blá.”

21. “Sært tú skip av havi koma,
seglini hvít sum lín,
vera man onkur høvdingur
at biðja dóttur mín’.”

22. Teir hildu inn á Brunsvík
morgun ein so snimma,
tað var sum í bál at líta,
helst tá skeiðir dynja.

23. Teir hildu inn á Brunsvík
eina morguntíð,
tað var sum í bál at líta,
skeiðir dynja í.

24. Teir lögdu inn á Brunsvík
eina morgunstund,
tað var sum í bál at líta,
skeiðir dynja í lund.

25. Gláður leggur Sniálvur
inn á Brunsvíks vág,
hann vil hvørki strika, ei lúta,
skotini bresta á.

26. Hertugin so til orða tekur,
letur so orðum fúka:
“Hetta man vera ein mikil kempa,
hvørki vil strika, ei lúta.”

27. Hertugin so til orða tekur,
heldur á brýndum knívi:
“Sjúrdur, gakk til strandar oman,
tak hann burt av lívi.”

28. Higar ið tann snekkjan
kendi fagurt land,
læt hann síni ankør fella
á so hvítan sand.

29. Læt hann síni ankør fella
á so hvítan sand,
fyrstur stígur Sniálvur
sínnum fótum á land.

30. Fyrstur stígur Sniálvur
sínnum fótum á land,
tá var Sjúrdur, hertugans son,
riðin niður til strand.

31. Svaraði Sjúrdur, hertugans son,
kann væl tungu skilja:
“Hvat eru tíni ørindi,
og hvat tykist tú at vilja?”

32. Sniálvur so til orða tekur,
kann væl tungu skilja:
“Tað eru míni ørindi
Adalín at gilja.”

33. Svaraði Sjúrdur, hertugans son,
heldur á gyltum á brandi:
“Sig mær, frægur, heiti títt;
hvað’ni ert tú av landi?”

34. “Sniálv skalt tú nevna meg,
væl í víggi stár;
Ólavur kongur á Upplondum
er sannur faðir at mær.”

35. “Ólavur kongur á Upplondum,
hann var ein kempa í ætt,
einum manni, Sniálvi,
havi eg hoyrt frá sagt.”

36. Sjúrdur gekk frá strondum niðan,
hugsar um tann vanda,
hvussu hann skuldi ráðini leggja,
ikki ilt skal ont av standa.

37. Mitt í miðjum grasagarði
akslar hann síni skinn,
og so búgvín gongur hann
for hertugan, faðir sín.

38. Hertugin so til orða tekur,
heldur á brýndum knívi:
“Hoyr tú, Sjúrdur, sonur mín,
eru teir tiknir av lívi?”

39. Sjúrdur so til orða tekur,
letur so orðum fúka:
“Nú er komin riddarin tann,
tú má undir lúta.”

40. Hertugin so til orða tekur,
bæði følin og nipin:
“Man ikki Brunsvík móti standa
einum orlogsskipi?”

41. Svaraði Sjúrdur, hertugans son,
heldur á brýndum knívi:
“Tú verður tann fyrsti, í Brunsvík norði,
tíkin verður av lívi.”

42. Tað var Sjúrdur, hertugans son,
letur so orðum víkja:
“Nú er komin riddarin tann,
frú Adalín fær sín líka.”

43. Gingu teir frá strondum niðan,
ríkir menn og reystir;
lunnar brustu, og jørðin skalv,
teir settu knørr í neystið.

44. Gingu teir frá strondum niðan,
í skarlak vóru teir klæddir;
reyðargullhjálmm á høgdi bóru,
teir vóru av ongum ræddir.

45. Mitt í miðjum grasagarði
aksla síni skinn,
og so búnir ganga teir
í høggar hallir inn.

46. Og so búnir ganga teir
í høggar hallir inn,
sum hertuginvið borði sat
við monnum hundrað fimm.

47. Sniálvur gekk í høllina inn,
í forðum var tann siður,
hevði nú alt í einum orði,
heilsar og hann biður.

48. Sniálvur stendur á hallargólvi,
ber upp kvøðu sína:
“Sit væl reystur hertugin,
gev mær dóttur tína.”

49. Leingi sat hann hertugin,
hugsar um tey ráð,
hvussu hann skuldi Sniálvi
eitt hánligt andsvar fá.

50. “Tað er so mangur riddari,
frú Adalín vildi hava,
eg læt teir í tornið seta,
allar av lívi taka.”

51. Tá svaraði Sniálvur,
á hallargólvi gekk:
“Hertugin, gev mær tína dóttur,
bæði er von og tekk.”

52. Tað er so mangur riddari,
frú Adalín vil fá,
eg læt teir í tornið seta,
allar av lívi gá.”

53. Sniálvur stendur á hallargólvi,
hyggur niður for seg:
“Hertugin, gev mær tína dóttur,
eg biði ikki longur teg.”

54. “Tað var so mangur riddari,
frú Adalín vildi gilja;
eg læt teir í tornið seta
ímóti teirra vilja.”

55. “Sit væl reysti hertugin,
legg tær væl í minni,
sig mær antin nei ella ja,
eg biði ikki triðja sinni.

56. Vilt tú mær ikki tína dóttur
geva og so gifta,
eg bjóði tær eitt annað boð,
lív skal londum skifta.

57. Vilt tú mær ikki tína dóttur
gifta í mín haga,
tað skal verða deyði tín
og fleiri dreingja skaði.”

58. Tað var reystur hertugin,
hann sortnaði sum ein mold:
“Gangið eftir frú Adalín,
leiðið hana fram á fold.”

59. Hon stóð upp úr gyllum stóli
við fylgismoyggjar tólv,
so gekk frúgvín Adalín
inn á hallargólv.

60. Fram gekk frúgvín Adalín,
ljós var hon um enni;
eingin tann, í Brunsvík var,
líknast mundi henni.

61. Svaraði frúgvín Adalín
fyrsta orðið tá:
“Eg hevði hug á Sniálvi,
áður enn eg hann sá.”

62. Svaraði frúgvín Adalín
gull bar sær á hendi:
“Eg hevði hug á Sniálvi,
áður enn eg hann kendi.”

63. Fram gekk frúgvín Adalín,
rætti fram ljósa hond;
lystiligt var at lýða á
teirra festarbond.

64. Fram gekk frúgvín Adalín,
rætti hond yvir borð;
lystiligt var at lýða á
teirra festarorð.

65. Eg kann ei við orðum greiða
teirra tungu mein;
hertugin fylgdi síni dóttur
ytst á flóðar stein.

66. Sniálvur so til orða tekur
alt fyri uttan trega:
“Nógv er gull á Upplondum
sjálva teg at gleða.”

67. Vant hann upp síni silkisegl,
út í havið setti,
mikil var tann mannamúgva,
ið stóð á landi eftir.

68. Vant hann upp síni silkisegl,
gulli vovín við rand,
strikar ei á bunka niður
fyrr enn við Uppland.

69. Millum báðar stavnarnar
skínur so fagur litur,
sum hon frúgvín Adalín
í lyftingini situr.

70. Millum báðar stavnarnar
skín so fagur á,
sum hann reystur Sniálvur
frúnni situr hjá.

71. Hegar ið tann snekkjan
kendi fagurt land,
læt hann síni ankør fella
á so hvítan sand.

72. Læt hann síni ankør fella
á so hvítan sand,
fyrstur stígur Sniálvur
sínnum fótum á land.

73. Fyrstur stígur Sniálvur
sínnum fótum á land,
so hon frúgvín Adalín
undir hans høggru hond.

74. Tók hann frúnna Adalín,
lyfti á land við sær:
“Gud og milda Maria moy
veri nú við tær.”

75. Silki og so perlur
var eftir vegnum prangað,
ei mátti frúgvín Adalín
á berum jørðum ganga.

76. Silki og so perlur
var eftir vegnum breitt,
so var frúgvín Adalín
niðan til hallar leidd.

77. Mitt í miðjum grasagarði
aksla síni skinn,
so gekk hann í høgaloft
for sína móður inn.

78. Tað var ungi Sniálvur,
mælir av tungum inna:
“Nú er komin frúgvinn tann,
tú segði, eg kundi ikki vinna.”

79. Svaraði hansara sæla móðir,
hon sá ta brúður bjarta:
“Góða stund so bar eg teg
fyri mínum hjarta.”

80. Drukkið var teirra brúdleypið,
kátt var teirra lív,
gingu so bæði í eina song,
Sniálvur og hans vív.

81. Drukkið var teirra brúdleypið
bæði við gleði og gaman;
tað var stytst á ævini,
ið tey vóru saman.

82. Adalín vaknar í miðjari nátt,
telur sín dreym so brátt:
“Undarligt hevur fyri meg borist
alla hesa nátt.

83. Meg droymdi, tú reið á grønum vølli
við tínum hjálmi kæra;
hagar kom ríðandi riddarin tann,
ið feldi teg niður til jarðar.

84. Meg droymdi, tú reið á grønum vølli,
bar so tunga trá,
har kom ríðandi riddarin tann,
ið høgdi títt høvur frá.”

85. Tað er ungi Sniálvur,
letur so henni svara:
“Hann er eingin í verðini,
meg fellir til jarðar.”

86. Svaraði Frúgvinn Adalín,
mælir av tungum inna:
“Hann er eingin í verðini,
sín líka kann ikki finna.

87. Hevur tú hoyrt frá móður hans,
vándan gerning kann,
hann er vænur og vakstrarligur,
Ásmundur eitur hann.”

Sniálvs táttur er úr Sandoyar bók hjá J. Jóannesi í Króki við nøkrum broytingum úr Kvæðabók V hjá J. Patursson. Sniálvs táttur er 2. táttur av Sniálvs kvæði, sum er 9 táttar og væl yvir 600 ørindir. Síðsta ørindi vísir til Ásmundar tátt, ið er 6. táttur av Sniálvs kvæði. Í Ásmundar tátti gongur dreymurin hjá mammuni út, og Ásmundur drepur Sniálv. jd.